redes af Fonden og vil kunne tilbageholdes ved Indbetalingen til denne af de opkrævede Beløb, har man anset det for rettest, at lade Statskassen bære Administrationsudgifterne ved selve Fondens Bestyrelse.

Til § 10.

Ifølge denne Paragraf vil Maksimum for det samlede Tilskud fra Staten og Kommunerne være det samlede Beløb af Invalidepræmierne og Arbejdsgivernes Bidrag. Som tidligere anført er Præmierne og Arbejdsgivernes Bidrag beregnede saaledes, at de i Forbindelse med et saadant Maksimums-Tilskud fra det offentlige skulde kunne dække Fondens aarlige Udgifter samt yde et passende Bidrag til Reservefonden, naar Loven efter en Aarrækkes Forløb virker i sit fulde Omfang. Man har dog anset det for rettest, at der aabnes Adgang til, om fornødent, at forhøje Præmierne og Arbejdsgivernes Bidrag uden Lovændring, men saaledes, at Rigsdagens Indflydelse paa en saadan eventuel Forhøjelse sikres gennem et Udvalg paa 16 Medlemmer, der vælges med Halvdelen af hvert af Rigsdagens Ting, jfr. den Ordning, som ifølge Sygekasselovens § 6 er truffet med Hensyn til Fastsættelsen af Indtægts- og Formuegrænserne for Berettigelsen til Optagelse i de anerkendte Sygekasser.

Til § 12.

Denne Paragrafs Bestemmelser om Invalideforsikringsrettens Sammensætning svarer til det tidligere Lovforslags § 5. I Stedet for een Repræsentant for „de arbejdende Klasser" har man dog under Hensyn til, at Loven omfatter alle ubemidlede i Samfundet, anset det for rigtigst at sætte to Medlemmer, der opfylder de økonomiske Betingelser for at være ubemidlede Medlemmer af en anerkendt Sygekasse.

Til §§ 13—17.

Disse Paragraffer svarer i det væsentlige til Bestemmelserne i det tidligere Lovforslags §§ 7, 3, 4, 6 og 8 angaaende Fremgangsmaaden med Hensyn til Invaliderentens Fastsættelse m. v. — Af de nye Bestemmelser i disse Paragraffer skal særlig fremhæves § 16, 2det Stykke, hvorefter Invalideforsikringsretten kan bestemme, at der ved Fondens Foranstaltning skal ydes den paagældende Proteser og lignende Hjælpemidler, der skønnes formaalstjenlige til at bøde paa Invaliditeten, jfr. i Forbindelse hermed Bestemmelsen i § 24, hvorefter Fondens Direktion skal kunne anvende et Beløb af Fondens Midler til Vedligeholdelse og Nyanskaffelse af Proteser og andre lignende Hjælpemidler samt til Oplæring af Rentenydere til Erhvervsvirksomhed. Man lægger megen Vægt paa disse Bestemmelser, der vil kunne bidrage til, at Invalider kan genvinde Erhvervsevnen.

Til § 18.

Ifølge Paragraffens 3die Stykke kan Fondens Direktion, naar den skønner, at der er indtraadt en saadan Forbedring i Erhvervsevnen, at den paagældende ikke længere kan anses for berettiget til at oppebære Invaliderente, jfr. § 3, standse Renteudbetalingen, men Sagen skal da straks indberettes til Invalideforsikringsretten, for at denne eventuelt kan træffe endelig Afgørelse i Sagen, nemlig forsaavidt Retten ikke mener uden videre at kunne akkviescere ved Direktionens Bestemmelse om Rentens Standsning, hvad Retten naturligvis ofte vil kunne, hvor der er Tale om Invaliditeter, som netop ifølge Rettens oprindelige Kendelser er betegnede som forbigaaende.

Til §§ 20—23.

Disse Paragraffers Bestemmelser om Helbredelsesforanstaltninger svarer i det væsentlige til §§ 18—21 i det tidligere Lovforslag.

Til § 24.

Denne Paragraf er omtalt ovenfor under §§ 13—17.

Til § 25.

Bestemmelsen svarer til det tidligere Lovforslags §§ 14 og 15, jfr. endvidere nærværende Lovforslags § 26 om Kur og Pleje.

Til § 28.

Man har anset det for rettest, at der fastsættes en Takst for de under Sagernes Behandling almindeligt forekommende Lægeattester, jfr. §§ 13 og 14, hvilke Attester det formentlig vil være mest hensigtsmæssigt at lade udfærdige paa dertil indrettede Skemaer. Derimod tager Bestemmelsen ikke Sigte paa Attester, som kræves udfærdigede af en Speciallæge.